

SUOMEN SÄÄDÖSKOKOELMA

1999

Julkaistu Helsingissä 10 päivänä helmikuuta 1999

N:o 113—122

SISÄLLYS

N:o		Sivu
113	Raideliikennevastuulaki	375
114	Laki liikennevakuutuslain muuttamisesta	379
115	Laki kulttuuriesineiden maastaviennin rajoittamisesta	380
116	Asetus yleisistä kielitutkiinnoista annetun asetuksen muuttamisesta	384
117	Asetus merenkulun turvallisuuden kohdistuvien laittomien tekojen ehkäisemistä koskevan yleissopimuksen voimaansaattamisesta	385
118	Asetus rikoslain 1 luvun 7 §:n soveltamisesta annetun asetuksen 1 §:n muuttamisesta	386
119	Asetus TIR-tullitarkastusviikkoon merkittyjen tavarain kansainvälistä kuljetusta koskevaan tulliyleissopimukseen (TIR-yleissopimus) ja sen liitteisiin 6 ja 8 tehtyjen muutosten sekä uuden liitteen 9 voimaansaattamisesta	387
120	Asetus merimiehen lääkärintarkastuksista annetun asetuksen muuttamisesta	388
121	Asetus terveydensuojeluasetuksen muuttamisesta	389
122	Maa- ja metsätalousministeriön ilmoitus eräistä ministeriön päätöksistä	390

N:o 113

Raideliikennevastuulaki

Annettu Helsingissä 5 päivänä helmikuuta 1999

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §

Lain soveltamisala

Tätä lakia sovelletaan raideliikenteessä aiheutuneiden henkilövahinkojen ja esinevahinkojen korvaamiseen, siltä osin kuin Suomea sitovasta kansainvälisestä velvoitteesta ei muuta johdu.

2 §

Määritelmät

Tässä laissa tarkoitetaan:

1) *raidekulkuneuvolla* junaa, metrojunaa, raitiovaunua ja muuta vastaavaa raiteilla liikumaan tarkoitettua kulkuneuvoa, vaunua tai laitetta;

2) *raideliikenteen harjoittajalla* raidekulkuneuvon omistajaa, haltijaa ja sitä, joka käyttää raidekulkuneuvoa raideliikenteeseen;

3) *radanpitäjällä* sitä, joka omistajana tai haltijana ylläpitää raideliikenteeseen käytettäviä väyliä, raiteita tai laitteita taikka ohjaa raideliikennettä; sekä

4) *moottoriajoneuvolla* liikennevakuutuslain (279/1959) 3 §:ssä tarkoitettua kulkuneuvoa.

3 §

Korvausvelvollisuus

Raideliikenteen harjoittaja on velvollinen korvaamaan vahingon, joka on aiheutunut raidekulkuneuvon käyttämisestä raideliikenteeseen.

HE 234/1997
LaVM 23/1998
EV 249/1998

Jos raidekulkuneuvon omistaja on luovuttanut toiselle oikeuden käyttää raidekulkuneuvoa, omistaja, haltija ja se, joka on käyttänyt raidekulkuneuvoa raideliikenteeseen, vastaavat yhteisvastuullisesti 1 momentissa tarkoitettusta vahingosta.

Radanpitäjä on velvollinen korvaamaan vahingon, joka on aiheutunut raideliikenteeseen käytettävästä vialllisesta tai puutteellisesta kunnossa olevasta väylästä, raiteesta tai laitteesta taikka virheestä raideliikenteen ohjauksessa.

4 §

Ylivoimainen tapahtuma

Raideliikenteen harjoittaja ja radanpitäjä eivät vastaa vahingosta, joka on aiheutunut raideliikenteeseen liittymättömästä ylivoimaisesta tapahtumasta.

5 §

Moottoriajoneuvon tai eläimeen kohdistunut vahinko

Jos raidekulkuneuvon käyttämisestä aiheutunut vahinko on kohdistunut moottoriajoneuvon taikka tällaisessa ajoneuvossa olleeseen henkilöön tai omaisuuteen taikka raidealueella valvonnatta olleeseen muuhun eläimeen kuin poroon, tämän lain mukainen korvausvelvollisuus on vain, jos vahinko on aiheutunut:

1) raideliikenteen harjoittajan omasta tai sen palveluksessa olevan henkilön taikka raidekulkuneuvon matkustajan tahallisuudesta tai huolimattomuudesta;

2) siitä, että raidekulkuneuvon kulku tai sijoitus oli liikennesääntöjen vastainen;

3) siitä, että raidekulkuneuvo tai raideliikenteeseen käytettävä väylä, raide tai laite oli viallinen tai puutteellisessa kunnossa; tai

4) virheestä raideliikenteen ohjauksessa.

6 §

Yhteisvastuu

Jos kaksi tai useampi on vastuussa samasta raideliikennevahingosta, he vastaavat siitä yhteisvastuullisesti.

Yhteisvastuullisten korvausvelvollisten kesken vastuu jaetaan sen mukaan kuin harmitaan kohtuulliseksi ottaen huomioon kor-

vausvelvollisen osuus vahingon syntymiseen ja muut vahinkoon vaikuttaneet olosuhteet.

7 §

Myötävaikutus henkilövahinkoon

Jos raideliikennevahinkoa kärsinyt on tahallisesti tai törkeästi huolimattomuudesta myötävaikuttanut itselleen aiheutuneen henkilövahingon syntymiseen, suoritetaan siitä korvausta ainoastaan siltä osin kuin muut olosuhteet ovat vaikuttaneet vahingon syntymiseen.

Jos raidekulkuneuvon kuljettaja on aiheuttanut itselleen henkilövahingon kuljettaessaan ajoneuvoa alkoholin tai muun huumausaineen vaikutuksen alaisena tai alkoholin ja muun huumausaineen yhteisvaikutuksen alaisena, kuljettajan korvausta voidaan alentaa tai se evätä sen mukaan, mikä oli hänen osuutensa vahingon syntymiseen ja mitkä muut olosuhteet vaikuttivat vahinkoon.

8 §

Myötävaikutus muuhun kuin henkilövahinkoon

Jos vahinkoa kärsineen puolelta on myötävaikutettu raideliikennevahingon syntymiseen, korvausta voidaan muiden kuin henkilövahinkojen osalta alentaa tai se voidaan evätä sen mukaan, missä määrin vahinkoa kärsineen puolelta vaikutettiin vahingon syntymiseen ja mitkä muut olosuhteet vaikuttivat vahinkoon.

9 §

Myötävaikutus moottoriajoneuvon kohdistuneeseen vahinkoon

Jos vahinkoa kärsineen puolelta on myötävaikutettu vahinkoon, kun raidekulkuneuvon käyttämisestä aiheutunut vahinko on kohdistunut moottoriajoneuvon taikka tällaisessa ajoneuvossa olleeseen omaisuuteen, määrätään kaikki vahinkoon vaikuttaneet seikat huomioon ottaen, missä määrin ja kenelle korvausta on suoritettava. Myötävaikutusta henkilövahinkoon on arvioitava siten kuin 7 §:ssä säädetään.

10 §

Kuormauksen ja muun työsuorituksen yhteydessä aiheutunut vahinko

Vahinkoa ei korvata raideliikennevahinkona, jos se on kohdistunut:

1) kuormauksen, kuorman purkamisen tai muun työsuorituksen kestäessä raidekulkuneuvon ollessa liikkumattomana raidekulkuneuvon omistajaan, kuljettajaan tai muuhun henkilöön, joka suoritti tässä tarkoitettua työtä; tai

2) kuormauksen, kuorman purkamisen tai muun työsuorituksen kestäessä sen kohteena olevaan omaisuuteen taikka tähän toimintaan osalliseen toiseen raidekulkuneuvon tai moottoriajoneuvon.

11 §

Kuljetettavaksi otettuun tavarahan kohdistunut vahinko

Raideliikenteessä kuljetettavaksi otettuun tavarahan kohdistuneen vahingon korvaamisesta säädetään erikseen. Tämän lain nojalla korvataan kuitenkin matkustajan yllä olleiden vaatteiden sekä mukana olleiden käsimatkatavaroiden, henkilökohtaisten käyttöesineiden ja eläinten vahingoittuminen.

12 §

Korvattava vahinko

Korvaus raideliikennevahingosta määrätään vahingonkorvauslain (412/1974) 5 luvun 2—5 §:n ja 7 luvun 3 §:n säännösten mukaisesti.

Määrättäessä korvausta henkilövahingosta sovelletaan vastaavasti, mitä liikennevakuutuslain 6 §:n 2 momentissa säädetään.

13 §

Sovittelu

Korvausta esinevahingosta voidaan sovittella, jos korvausvelvollisuus harkitaan kohtuuttoman raskaaksi ottaen huomioon korvausvelvollisen ja vahinkoa kärsineen varallisuusolot ja muut olosuhteet. Jos vahinko on aiheutettu tahallisesti, on kuitenkin täysi korvaus tuomittava.

14 §

Takautumisoikeus

Se, joka on suorittanut tämän lain mukaisesta korvausta, on oikeutettu saamaan suorittamansa määrän vahingon aiheuttajalta tämän korvausvastuuta koskevien perusteiden mukaan.

15 §

Oikeus korvaukseen muulla perusteella

Tämä laki ei rajoita vahinkoa kärsineen oikeutta korvaukseen sopimuksen perusteella taikka vahingonkorvauslain tai muun lain nojalla.

16 §

Vastuunjako liikennevakuutusyhtiön kanssa

Jos vahinkoa kärsineellä on oikeus saada saman vahingon johdosta korvausta sekä tämän lain että liikennevakuutuslain mukaan, vastuu jaetaan korvausvelvollisten kesken siten kuin liikennevakuutuslain 20 a §:ssä säädetään.

17 §

Vanhentumisaika

Korvausta tämän lain perusteella on vaadittava kolmen vuoden kuluessa siitä, kun vahinkoa kärsinyt on saanut tietää vahingosta tai hänen olisi pitänyt siitä tietää. Korvausta on kuitenkin vaadittava kymmenen vuoden kuluessa vahingon tapahtumisesta.

18 §

Oikeuspaikka

Tässä laissa tarkoitettu kanne voidaan panna vireille siinä käräjäoikeudessa, joka oikeudenkäymiskaaren 10 luvun nojalla voi tutkia vahingonkorvausta koskevan asian. Kanne voidaan panna vireille myös siinä käräjäoikeudessa, jonka tuomiopiirin alueella vahinko on sattunut tai vahinkoa kärsineellä on asuinpaikka.

19 §

Lain pakottavuus

Ennen vahingon ilmenemistä tehdyn sopimuksen ehto, jossa rajoitetaan vahinkoa kärsineen oikeutta tämän lain mukaiseen korvaukseen, on mitätön.

20 §

Voimaantulo- ja siirtymäsäännökset

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä syyskuuta 1999.

Helsingissä 5 päivänä helmikuuta 1999

Tällä lailla kumotaan rautatienkäytöstä johtuvan vahingon vastuusta 19 päivänä helmikuuta 1898 annettu laki (8/1898) siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen.

Ennen tämän lain voimaantuloa raudeliikenteessä aiheutuneen vahingon korvaamiseen sovelletaan tämän lain voimaan tullessa voimassa olleita säännöksiä, vaikka vahinko olisi ilmennyt vasta tämän lain voimaantulon jälkeen.

Tasavallan Presidentti

MARTTI AHTISAARI

Ministeri *Olli-Pekka Heinonen*

N:o 114

L a k i

liikennevakuutuslain muuttamisesta

Annettu Helsingissä 5 päivänä helmikuuta 1999

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
lisätään 26 päivänä kesäkuuta 1959 annettuun liikennevakuutuslakiin (279/1959) uusi 20 a § seuraavasti:

20 a §

Jos vahinkoa kärsineellä on oikeus saada saman vahingon johdosta korvausta sekä tämän lain että raideliikennevastuulain (113/1999) mukaan, vastuu liikennevakuutusyhtiön ja raideliikennevastuulain mukaan korvausvelvollisen kesken jaetaan sen mukaan kuin ilmenneeseen huolimattomuuteen ja muihin vahingon aiheuttaneisiin seikkoihin nähden on kohtuullista. Kuitenkin jos vahinko on aiheutunut yksinomaan toisella puolella olevasta tämän lain 8 §:n 1 momentissa tai raideliikennevastuulain 5 §:ssä mai-

nitusta seikasta sellaisten seikkojen käymättä selville toisen puolen osalta, korvaus jää kokonaan ensiksi mainitun puolen suoritettavaksi.

Jos liikennevakuutusyhtiö on maksanut vahingonkorvausta yli oman osuutensa, sillä on oikeus saada raideliikennevastuulain mukaan korvausvelvolliselta, mitä se on tämän osalta maksanut.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä syyskuuta 1999.

Helsingissä 5 päivänä helmikuuta 1999

Tasavallan Presidentti

MARTTI AHTISAARI

Ministeri *Olli-Pekka Heinonen*

N:o 115

Laki**kulttuuriesineiden maastaviennin rajoittamisesta**

Annettu Helsingissä 5 päivänä helmikuuta 1999

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §

Lain tarkoitus

Kansallisen kulttuuriperinnön suojelemiseksi rajoitetaan tieteellisesti, taiteellisesti ja historiallisesti arvokkaiden kulttuuriesineiden maastavientiä siten kuin tässä laissa säädetään.

2 §

Soveltamisala

Tätä lakia sovelletaan kulttuuriesineiden vientiin Suomesta muihin Euroopan unionin jäsenvaltioihin ja vientiin yhteisön alueelta.

Tämä laki koskee Suomessa valmistettuja esineitä tai 4 §:ssä tarkoitettuja sellaisia ulkomailla valmistettuja esineitä, jotka ovat olleet Suomessa 100 viimeisen vuoden aikana vähintään 50 vuotta. Jos ulkomailla valmistetulla esineellä on kuitenkin erityistä arvoa Suomen kansallisen historian kannalta, tätä lakia sovelletaan esineeseen sen Suomessa oloajasta riippumatta.

Tätä lakia ei kuitenkaan sovelleta sellaisiin esineisiin, jotka ovat esineen tekijän tai sen suunnitelleen tai muutoin luoneen luonnollisen henkilön hallinnassa.

3 §

Euroopan yhteisön lainsäädäntö

Sen lisäksi, mitä tässä laissa säädetään, kulttuuriesineen maastaviennistä Euroopan yhteisön ulkopuolelle on voimassa, mitä kulttuuriesineiden viennistä annetussa neu-

voston asetuksessa (ETY) N:o 3911/92 säädetään.

4 §

Vientilupaa edellyttävät esineet

Seuraavia esineitä tai niiden osia ei saa viedä maasta ilman tässä laissa tarkoitettua lupaa, ellei jäljempänä toisin säädetä:

1) muinaismuistolaissa (295/1963) tarkoitettu arkeologiset esineet, jotka on löydetty maasta tai vedestä;

2) yli 50 vuotta vanhat taideteokset sekä yli 50 vuotta vanhat alkuperäiset tai niihin verrattavat taideteollisuuden ja taidekäsityön tuotteet, joita on tehty rajoitettu sarja;

3) yli 100 vuotta vanhat rakennukset ja niiden osat;

4) yli 50 vuotta vanhat liikkuvat kuvat sekä äänitteet ja muut tekniset tallenteet;

5) seuraavat kirjalliset tuotteet:

a) yli 50 vuotta vanhat käsikirjoitukset;

b) yli 50 vuotta vanhat sävellyskäsikirjoitukset;

c) ennen vuotta 1800 Suomessa tai Suomessa varten painetut kirjat ja kartat; ja

d) ennen vuotta 1600 ulkomailla painetut kirjat;

6) yksityiset arkistot sekä muihin esineryhmiin kuuluvat arkistoaineokset, jotka ovat tieteellisen tutkimuksen tai muun erityisen syyn vuoksi arvokkaita niiden iästä riippumatta;

7) kokoelmat, jotka ovat tieteellisen tutkimuksen tai muun erityisen syyn vuoksi arvokkaita, sekä luonnontieteelliset kokoelmat ja näiden kokoelmien näytekappaleet niiden iästä riippumatta;

8) yli 50 vuotta vanhat kulkuneuvot ja kuljetusvälineet;

9) seuraavat yli 100 vuotta vanhat esineet:
a) rakennuksiin kiinteänä sisustuksena kuuluvat esineet;

b) aseet, varusteet ja sotilaskäyttöön tarkoitettut koneet, laitteet ja varusteet;

c) ajannäyttäjät;

d) huonekalut ja valaisimet;

e) punnitus- ja mittavälineet sekä talousesineet;

f) työvälineet ja koneet;

g) leikkikalut ja pelit;

h) musiikki-instrumentit;

i) puvut ja tekstiilit;

j) kulta- ja hopeasepän teokset ja muut metalliesineet;

k) lasi- ja puuesineet, keramiikka ja posliinesineet;

l) valokuvat sekä valokuvausvälineet ja muut optiset laitteet;

m) kirkollinen esineistö; ja

n) uskomuksiin liittyvät esineet; sekä

10) kansalliseen historiaan ja merkkihenkilöihin liittyvät esineet niiden iästä riippumatta.

5 §

Vientilupaa koskevat poikkeukset

Vientilupaa ei kuitenkaan tarvita, jos julkiseen kokoelmaan tai arkistoon kuuluva esine, evankelis-luterilaiselle kirkolle tai ortodoksiselle kirkkokunnalle taikka niiden seurakunnalle tai seurakuntayhtymälle kuuluva esine viedään maasta lainaksi näyttelyyn, konservoitavaksi tai tieteellistä tutkimusta varten ja se palautetaan Suomeen.

Esittävän taiteilijan tai ammatinharjoittajan ei myöskään tarvitse hakea maastavientilupaa instrumentille tai muutoin työhön käytettäville välineille, jotka on tarkoitettu palauttaa Suomeen esiintymisen tai työsuorituksen jälkeen.

6 §

Lupahakemus ja sen käsittely

Esineen omistajan tai hänen valtuuttamansa on haettava esineen maastavientiin lupa. Lupahakemuksesta säädetään tarkemmin asetuksella.

Jos esineen vientiin on haettava samanlaisesti lupaa kulttuuriesineiden viennistä annetun neuvoston asetuksen ja tämän lain

mukaan, hakemus tehdään mainitun asetuksen mukaisesti.

Ennen asian ratkaisemista lupaviranomaisella on tarvittaessa oikeus tutkia vientihakemuksessa tarkoitettua esinettä, dokumentoida ja valokuvata se tai ottaa siitä jäljennös. Nämä toimenpiteet eivät kuitenkaan saa viivyttää kohtuuttomasti lupahakemuksen käsittelyä.

7 §

Lupaharkinta

Vientilupa voidaan myöntää, jos esineen pysyttämiseen Suomessa ei ole olemassa tieteelliseltä, taiteelliselta tai kulttuurihistorialliselta kannalta erityisiä syitä.

Vientilupaa harkittaessa on otettava huomioon:

1) onko esine harvinainen vai onko vaaraa sen harvinaistumisesta;

2) onko esine erityisen edustava kansallisen kulttuuriperinnön kannalta;

3) liittyykö esine oleellisilta osin arvokkaaseen kulttuuriympäristöön;

4) liittyykö esine kansallisen historian kannalta merkittäviin henkilöihin tai tapahtumiin; tai

5) onko olemassa jokin muu erityinen syy, jonka vuoksi esineen maastavientiä ei tulisi sallia.

Lupa on myönnettävä 1 momentista huolimatta, jos:

1) esine kuuluu ulkomaille muuttavan henkilön koti-irtaimistoon;

2) ulkomailla asuva henkilö on saanut esineen perintönä tai osituksen nojalla; tai

3) esine viedään Suomesta määräajaksi ja lupaviranomainen määrää esineen palautettavaksi Suomeen luvanhakijan esittämänä määräaikana, joka voi olla enintään kaksi vuotta.

8 §

Lupapäätös

Lupapäätöksen sisällöstä säädetään tarkemmin asetuksella. Jos maastavientiä koskeva hakemus on tehty 6 §:n 2 momentin mukaisesti, päätös sisältää ratkaisun myös tämän mukaan haettavasta luvasta.

Lupa raukeaa, jos esinettä ei ole viety maasta vuoden kuluessa luvan myöntämisestä.

Luvan maksullisuudesta on voimassa, mitä valtion maksuperustelaissa (150/1992) säädetään. Kunnallisilla lupaviranomaisilla on oikeus periä luvan käsittelystä vastaava maksu.

Maksu voidaan kuitenkin jättää perimättä 7 §:n 3 momentissa tarkoitetuista luvista.

9 §

Esineen lunastusoikeus

Jos lupaviranomainen on hylännyt maastavientihakemuksen ja jos esineen omistaja sitä vaatii, on museovirastolla tai valtion taidemuseolla oikeus lunastaa esine valtiolle.

10 §

Viranomaiset

Tämän lain mukaisena yleisenä lupaviranomaisena toimii museovirasto, jollei tehtävä 2 momentin mukaan kuulu valtion taidemuseolle tai jollei 3 momentin nojalla ole muuta päätetty. Jos esine on tarkoitettu viedä maasta muuton tai perinnön vuoksi ja jos lupahakemus koskee samanaikaisesti useita esineitä, museovirasto toimii lupaviranomaisena sen estämättä, mitä 2 ja 3 momentissa säädetään.

Lupaviranomaisena toimii valtion taidemuseo 4 §:n 1 momentin 2 kohdassa tarkoitettujen taideteosten osalta.

Asianomainen ministeriö voi lisäksi päättää, että muu valtion laitos tai kunnan ylläpitämä museo toimii lupaviranomaisena ylläpitäjän suostumuksen mukaan.

Tässä laissa tarkoitettuina valvontaviranomaisina toimivat lupaviranomaiset ja tullilaitos.

Museovirasto ja valtion taidemuseo toimivat kulttuuriesineiden viennistä annetun neuvoston asetuksen mukaisina lupaviranomaisina 1 ja 2 momentissa säädetyillä toimialoillaan.

11 §

Valvonta

Lupaviranomaisella on tavaroiden julkisen myynnin vuoksi tai muusta perustellusta syystä oikeus tarpeellisissa määrin tutkia sellaisia esineitä, joiden vienti mahdollisesti edellyttää tämän lain mukaista vientilupaa.

Tulliviranomainen voi velvoittaa esineen maastaviejän hakemaan esineelle 4 §:ssä tarkoitettua lupaa, jos esineen maastavienti edellyttää lupaa tai jos on epäselvää, edellyttääkö vienti lupaa.

Jos lupaviranomainen on antanut 7 §:n 3 momentin 3 kohdan nojalla määräyksen esineen palauttamisesta määräaikana, on esineen omistajan ilmoitettava luvan myöntäneelle viranomaiselle esineen palauttamisesta Suomeen.

12 §

Väliaikainen maastavientikielto

Toimivaltaisen lupaviranomaisen virkamies tai viranhaltija voi kieltää esineen maastaviennin väliaikaisesti, jos esinettä ollaan myymässä tai muutoin luovuttamassa julkisesti. Kielto voidaan antaa, jos on todennäköistä, ettei esineelle myönnettäisi maastavientilupaa.

Väliaikainen maastavientikielto voidaan antaa esineen omistajaa kuulematta. Kielto annetaan todisteellisesti joko esineen omistajalle tai hänen lukuunsa toimivalle esineen myyjälle tai muulle asiamiehelle. Omistajan lukuun toimivan tulee ilmoittaa väliaikaisesta vientikiellosta esineen omistajalle.

Kieltoa on noudatettava, kunnes maastavientiä koskeva lupahakemus on ratkaistu.

Omistajan tai hänen lukuunsa toimivan on annettava tieto väliaikaisesta maastavientikiellosta esinettä myydessä tai luovutettaessa, ja kielto on esitettävä haettaessa lupaa esineen maastavientiin.

13 §

Muutoksenhaku

Tässä laissa tarkoitettuun päätökseen saa hakea muutosta valittamalla lääninoikeudelta siten kuin hallintolainkäyttölaissa (586/1996) säädetään. Edellä 11 ja 12 §:n mukaisesta päätöksestä tai toimenpiteestä ei saa kuitenkaan erikseen valittaa.

14 §

Viittaussäännös ja puhevallan käyttäminen

Rangaistus tämän lain tai kulttuuriesineiden viennistä annetun neuvoston asetuksen vastaisesta esineen maastaviennistä tai sen

yrityksestä säädetään rikoslain (39/1889) 46 luvun 4 ja 5 §:ssä. Menettämisseuraamuksista säädetään rikoslain saman luvun 8—13 §:ssä.

Edellä 1 momentissa tarkoitettua asiaa käsiteltäessä yleiselle valvontaviranomaiselle on annettava tilaisuus käyttää puhevaltaa asiassa.

15 §

Tarkemmat säännökset

Tarkemmat säännökset tämän lain täytäntöönpanosta annetaan asetuksella.

16 §

Voimaantulo

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä toukokuuta 1999.

Helsingissä 5 päivänä helmikuuta 1999

Tällä lailla kumotaan kulttuuriesineiden maastaviennin rajoittamisesta 7 päivänä kesäkuuta 1978 annettu laki (445/1978) siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen.

17 §

Siirtymäsäännökset

Ennen tämän lain voimaantuloa vireille tulleet lupahakemukset ja niitä koskevat valitukset käsitellään loppuun tämän lain voimaan tullessa voimassa olleiden säännösten mukaisesti.

Jos kulttuuriesineen maastavientiin on myönnetty lupa ennen tämän lain voimaantuloa, noudatetaan tämän lain voimaan tullessa voimassa olleita säännöksiä.

Tasavallan Presidentti

MARTTI AHTISAARI

Ministeri *Suvi-Anne Siimes*

N:o 116

Asetus

yleisistä kielitutkinnoista annetun asetuksen muuttamisesta

Annettu Helsingissä 29 päivänä tammikuuta 1999

Opetusministerin esittelystä
muutetaan 15 päivänä heinäkuuta 1994 yleisistä kielitutkinnoista annetun asetuksen
 (669/1994) 2 §:n 1 momentin 7 kohta, 8 §:n 1 momentin 3 kohta sekä 9 § seuraavasti:

2 §

Kielitutkintotoimikunnan tehtävät

Kielitutkintotoimikunnan tehtävänä on

7) suorittaa muut tässä asetuksessa sääde-
 tyt tai opetushallituksen antamat tehtävät.

8 §

Tutkintojen järjestäjän velvollisuudet

Tutkintojen järjestäjän tulee:

3) toimittaa tilastokeskukselle ja opetustoi-

Helsingissä 29 päivänä tammikuuta 1999

men viranomaisille niiden tarvitsemat tiedot
 tutkintoihin osallistuneista.

9 §

Tutkintotodistusten antaminen

Tutkintotodistukset allekirjoittaa kielitut-
 kintotoimikunnan puheenjohtaja tai hänen
 estyneenä ollessaan varapuheenjohtaja.

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä maa-
 liskuuta 1999.

Ennen tämän asetuksen voimaantuloa voi-
 daan ryhtyä sen täytäntöönpanon edellyttä-
 miin toimenpiteisiin.

Tasavallan Presidentti
MARTTI AHTISAARI

Opetusministeri *Olli-Pekka Heinonen*

N:o 117

Asetus

merenkulun turvallisuuden kohdistuvien laittomien tekojen ehkäisemistä koskevan yleissopimuksen voimaansaattamisesta

Annettu Helsingissä 5 päivänä helmikuuta 1999

Ulkoasiainministerin esittelystä säädetään:

1 §
Roomassa 10 päivänä maaliskuuta 1988 tehdyn merenkulun turvallisuuden kohdistuvien laittomien tekojen ehkäisemistä koskeva yleissopimus, jonka eräät määräykset eduskunta on hyväksynyt 7 päivänä lokakuuta 1998 ja jonka tasavallan presidentti on ratifioinut 30 päivänä lokakuuta 1998 ja jota koskeva ratifioimiskirja on talletettu Kan-

sainvälisen merenkulkujärjestön pääsihteerin huostaan 12 päivänä marraskuuta 1998, tulee voimaan 10 päivänä helmikuuta 1999 niin kuin siitä on sovittu.

2 §
Tämä asetus tulee voimaan 10 päivänä helmikuuta 1999.

Helsingissä 5 päivänä helmikuuta 1999

Tasavallan Presidentti
MARTTI AHTISAARI

Ulkoasiainministeri *Tarja Halonen*

HE 106/1998
LaVM 10/1998
EV 110/1998

(Sopimusteksti on julkaistu Suomen säädöskokoelman sopimussarjan n:ossa 11/1999)

N:o 118

Asetus

rikoslain 1 luvun 7 §:n soveltamisesta annetun asetuksen 1 §:n muuttamisesta

Annettu Helsingissä 5 päivänä helmikuuta 1999

Ulkoasiainministerin esittelystä
muutetaan rikoslain 1 luvun 7 §:n soveltamisesta 16 päivänä elokuuta 1996 annetun asetuksen (627/1996) 1 §:n 1 momentin 12 ja 13 kohta, sellaisina kuin ne ovat asetuksessa 353/1997, sekä

lisätään 1 §:n 1 momenttiin, sellaisena kuin se on osaksi mainitussa asetuksessa 353/1997, uusi 14 kohta seuraavasti:

1 §
 Rikoslain 1 luvun 7 §:ää sovellettaessa kansainvälisinä rikoksina pidetään seuraavia rikoksia:

12) sellainen aluksessa tai ilma-aluksessa olevaan henkilöön kohdistunut surmaaminen, pahoinpitely, vapaudenriisto tai ryöstö taikka alukseen, ilma-alukseen tai niissä olevaan omaisuuteen kohdistunut kaappaus, anastus tai vahingonteko, jota on pidettävä Yhdistyneiden Kansakuntien merioikeusyleissopimuksessa (SopS 50/1996) tarkoitettuna merirosvouksena;

13) sellainen kemiallisen aseiden kiellon rikkominen, jota tarkoitetaan kemiallisten aseiden kehittämisen, tuotannon, varastoinnin ja käytön kieltämistä sekä niiden hävittämistä koskevassa yleissopimuksessa (SopS 19/1997);

14) sellainen merenkulun turvallisuuteen kohdistuva laitton teko, jota tarkoitetaan merenkulun turvallisuuteen kohdistuvien laittomien tekojen ehkäisemistä koskevassa yleissopimuksessa (SopS 11/1999).

Tämä asetus tulee voimaan 10 päivänä helmikuuta 1999.

Helsingissä 5 päivänä helmikuuta 1999

Tasavallan Presidentti
MARTTI AHTISAARI

Ulkoasiainministeri *Tarja Halonen*

N:o 119

Asetus

TIR-tullitarkastusviikkoon merkittyjen tavarain kansainvälistä kuljetusta koskevaan tulliyleissopimukseen (TIR-yleissopimus) ja sen liitteisiin 6 ja 8 tehtyjen muutosten sekä uuden liitteen 9 voimaansaattamisesta

Annettu Helsingissä 5 päivänä helmikuuta 1999

Ulkoasiainministerin esittelystä säädetään:

1 §
Genevessä 27 päivänä kesäkuuta 1997 TIR-tullitarkastusviikkoon merkittyjen tavarain kansainvälistä kuljetusta koskevaan tulliyleissopimukseen (SopS 41/1978) ja sen liitteisiin 6 ja 8 tehdyt muutokset sekä yleissopimukseen hyväksytty uusi liite 9, jotka tasavallan presidentti on hyväksynyt 5 päi-

Helsingissä 5 päivänä helmikuuta 1999

vänä helmikuuta 1999, tulevat voimaan 17 päivänä helmikuuta 1999 niin kuin siitä on sovittu.

2 §
Tämä asetus tulee voimaan 17 päivänä helmikuuta 1999.

Tasavallan Presidentti
MARTTI AHTISAARI

Ulkoasiainministeri *Tarja Halonen*

(Sopimusteksti on julkaistu Suomen säädöskokoelman sopimussarjan n:ossa 13/1999)

(Liitteet 6 ja 8 ovat nähtävänä ja saatavissa tullihallituksessa sekä tullitoimipaikoissa, jotka myös antavat niistä tietoja suomeksi ja ruotsiksi.)

N:o 120

Asetus**merimiehen lääkärintarkastuksista annetun asetuksen muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 5 päivänä helmikuuta 1999

Sosiaali- ja terveysministeriön toimialaan kuuluvia asioita käsittelemään määrätyn ministerin esittelystä

muutetaan merimiehen lääkärintarkastuksista 18 päivänä kesäkuuta 1980 annetun asetuksen (476/1980) 8 §:n 2 momentti sekä 10 ja 11 §, sellaisena kuin niistä on 11 § asetuksessa 334/1990, seuraavasti:

8 §

*Tietojen antaminen lääkärin-
tarkastusta varten*

Työntekijän suostumuksella on tarkastaval- la lääkäriellä ja työterveyslaitoksella oikeus saada tietoja työntekijän aikaisemmasta terveydentilasta häntä aikaisemmin hoitaneilta lääkäreiltä, sairaaloilta ja laitoksilta. Tarkastuksen suorittaneen lääkärin on lähetettävä jäljennös lääkärintodistuksesta työterveyslai- tokselle.

10 §

Poikkeuslupa

Sen estämättä, mitä uusintatarkastuksen suorittamisesta ja kelpoisuudesta laivatyöhön säädetään tässä asetuksessa, voi merenkulku- laitos hakemuksesta sallia työntekijän jatkaa ammattiaan, jos se erityisestä syystä katsoo hänet kysymyksessä olevaan tehtävään kel- paavaksi.

Jos työntekijää ei alkutarkastuksessa ole todettu laivatyöhön kelpaavaksi, voi meren- kullaitos hakemuksesta sallia työntekijän

ottamisen toimeen, jos tähän on erityisen painava syy.

Ennen 1 ja 2 momentissa tarkoitettun hake- muksen käsittelyä merenkululaitoksen on pyydetävä asiasta työterveyslaitoksen lau- sunto.

11 §

Kielto jatkaa laivatyössä

Sen estämättä, että työntekijä on alku- tai uusintatarkastuksessa todettu laivatyöhön kelpaavaksi taikka hänelle on myönnetty 10 §:n mukainen poikkeuslupa, merenkulku- laitos voi kieltää työntekijää jatkamasta am- matissaan toistaiseksi, jos on käynyt ilmei- seksi, että työntekijä ei terveyden heikenty- misen vuoksi enää täytä 7 §:ssä säädettyjä eikä myöskään poikkeusluvan myöntämisen edellytyksiä.

Ennen 1 momentissa tarkoitettun asian ratkaisemista merenkululaitoksen on pyy- dettävä työterveyslaitoksen ja merimiesasiain neuvottelukunnan lausunto.

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä maaliskuuta 1999.

Helsingissä 5 päivänä helmikuuta 1999

Tasavallan Presidentti
MARTTI AHTISAARI

Ministeri *Terttu Huttu-Juntunen*

N:o 121

Asetus**terveydensuojeluasetuksen muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 5 päivänä helmikuuta 1999

Sosiaali- ja terveysministeriön esittelystä
lisätään 16 päivänä joulukuuta 1994 annettuun terveydensuojeluasetukseen (1280/1994)
34 b § pykälä seuraavasti:

34 b §

*Ennen elintarvikekäyttöä puhdistettavan
raakasokerin merikuljetukset*

Raakasokeria, joka jatkokäsitellään ja puhdistetaan ennen käyttöä elintarvikkeeksi tai sen ainesosaksi, voidaan meriteitse kuljettaa sellaisissa kuljetusastioissa, säiliöissä ja tankeissa, joita ei ole tarkoitettu yksinomaan elintarvikekäyttöön. Ennen raakasokerin laastamista on kuljetusastiat, säiliöt ja tankit puhdistettava huolellisesti edellisen kuljetuksen jäämien ja muiden epäpuhtauksien poistamiseksi ja tarkistettava sen varmistamiseksi, että tällaiset jäämät on poistettu tehokkaasti. Kuljetusastioissa, säiliöissä ja tankeissa ei saa kuljettaa nestemäistä irtotavaraa välittömästi ennen raakasokeria.

Raakasokerin merikuljetukseen tarkoitettujen kuljetusastioiden, säiliöiden ja tankkien puhdistus ennen raakasokerin kuljettamista on 22 §:ssä tarkoitettu hygieeniseen laatuun vaikuttava tekijä koskien elintarvikkeeksi tai sen ainesosaksi käytettävää sokeria.

Helsingissä 5 päivänä helmikuuta 1999

Elintarvikekäyttöä varten kuljetettavan raakasokerierän mukana on oltava raakasokerin merikuljetuksesta vastaavan toiminnanharjoittajan antama todistus, josta ilmenee raakasokerin merikuljetusta edeltävän lastin laatu ja käytettyjen kuljetusastioiden, säiliöiden ja tankkien puhdistus. Näiden tietojen tulee perustua raakasokerin merikuljetuksesta vastaavan toiminnanharjoittajan pitämään kirjanpitoon. Lisäksi jatkokäsiteltävän raakasokerierän mukana seuraavassa todistuksessa tulee lukea selvästi ja pysyvästi yhdellä tai useammalla Euroopan yhteisön kielellä ”Tämä tuote on puhdistettava ennen sen käyttöä ihmisravinnoksi”. Raakasokerin jatkokäsittelystä vastaavan toiminnanharjoittajan on säilytettävä kopio tästä todistuksesta.

Raakasokerin kuljetuksesta ja jatkokäsittelystä vastaavien toiminnanharjoittajien on pyydettyäessä esitettävä terveydensuojeluviranomaiselle kirjanpito- sekä muut kolmannessa momentissa mainitut todistukset.

Tämä asetus tulee voimaan 15 päivänä helmikuuta 1999.

Tasavallan Presidentti**MARTTI AHTISAARI**Ministeri *Terttu Huttu-Juntunen*

N:o 122

**Maa- ja metsätalousministeriön ilmoitus
eräistä ministeriön päätöksistä**

Annettu Helsingissä 2 päivänä helmikuuta 1999

Maa- ja metsätalousministeriö ilmoittaa Suomen säädöskokoelmasta 17 päivänä lokakuuta 1980 annetun asetuksen (696/1980) 2 b §:n nojalla, sellaisena kuin se on 22 päivänä joulukuuta 1993 annetussa asetuksessa (1364/1993):

Maa- ja metsätalousministeriön eläinlääkintä- ja elintarvikeosasto on antanut seuraavan päätöksen:

Päätöksen nimi	n:o	antopäivä	voimaantulopäivä
MMMp eräistä eläintauti- ja eläinsuojelulain mukaan maksettavista korvauksista	2/EEO/1999	2.2.1999	15.2.1999

Edellä mainittu päätös on julkaistu maa- ja metsätalousministeriön eläinlääkintä- ja elintarvikeosaston määräyskokoelmassa. Päätös on saatavissa maa- ja metsätalousministeriön eläinlääkintä- ja elintarvikeosastosta, osoite Kluuvikatu 4 A, 00100 Helsinki, puhelin (09)1601.

Helsingissä 2 päivänä helmikuuta 1999

Osastopäällikkö *Jaana Husu-Kallio*

Vanhempi hallitussihteeri Ritva Ruuskanen

Neuvoston asetus 1255/97/EY; EYVL N:o L 174, 2.7.1997, s. 1

N:o 113—122, 2 arkkia

PÄÄTOIMITTAJA JARI LINHALA
OY EDITA AB, HELSINKI 1999